

Redaktorka Deníku získala cenu vládního výboru

Petra Pášová obdržela prestižní ocenění za reportáž, v níž si na vlastní kůži vyzkoušela, jakým nástrahám čelí ve městě nevidomý člověk

KRISTÝNA KOVAŘÍKOVÁ

Olomouc – Čestným uznáním Vládního výboru za publicistické práce zaměřené na problematiku zdravotního postižení se od úterního večera může pyšnit redaktorka Deníku Petra Pášová. Prestižní ocenění získala za svou reportáž nazvanou Za výlohou lidé koukají, jak jim ťukáte na sklo, v níž se věnuje problémům spojeným s životem nevidomých.

Ocenění, o němž rozhodovala nezávislá porota, pro ni bylo velmi příjemným překvapením. „Když mi před několika týdny z Prahy zavolali, že jsem v soutěži získala cenu, rozbušilo se mi srdce. Už dáv-

no jsem totiž zapomněla, že jsem reportáž do soutěže poslala. Čestné uznání mě tak překvapilo a velmi potěšilo,“ řekla redaktorka Olomouckého deníku Petra Pášová.

V reportáži si na vlastní kůži vyzkoušela, jak komplikovaný je pohyb po městě, když člověk nevidí. Během čtrnáctého ročníku závodu nevidomých a slabozrakých Tyflomobil si s bílou holí a s průvodkyní vyšla do ulic Olomouce a nezastavila se ani před eskalátory. V reportáži také představila neziskovou organizaci Tyfloservis a služby, které zrakově postiženým nabízí.

„Je příjemné, když vaši práci někdo ocení. Znamená

CENU PŘEVZALA KOLEGYNĚ. Za Petru Pášovou ocenění kvůli zrušení spoje pro ledovku převzala z ruky Jiřího Dienstbiera její kolegyně z Pražského deníku Veronika Cézová. Foto: 2x archiv Úřadu vlády ČR

to, že to, co děláte, má smysl,“ dodala Petra Pášová, která uznání obdržela během slav-

nostního večera Vládního výboru pro zdravotně postižené občany v Praze.

Redaktorka Deníku Petra Pášová získala čestné uznání za publicistické dílo zaměřené na problematiku zdravotního postižení.

Za výlohou lidé koukají, jak jim ťukáte na sklo

BÍLÝ POMOCNÍK. Jak se v Olomouci žije těm, kteří mají špatný zrak nebo nevidí vůbec? Redaktorka Deníku Petra Pášová si při příležitosti závodu pro nevidomé a slabozraké na chvíli vyzkoušela, jaké to je, když člověk nevidí. Kromě reklamních poutačů či odpadkových košů musela také zdolat jezdecké eskalátory. Foto: Deník/Kristýna Kovaříková

Olomouc – Nasazuji si speciální brýle a okamžitě se nořím do tmy. Jen úzké proužky světla prosakující ze spodní části brýlí mi říkají, že je stále den. Před sebou nevidím nic, ani obrysy. V ruce mám bílou hůl a za pokynů průvodkyně se vydávám ulicí 28. října v Olomouci k bývalému Prioru. Zkouším jít po vzoru nevidomých a slabozrakých závodníků část trasy, kterou v historickém centru města nedávno zdolávali.

„Hůl se drží před středem těla, abyste si mohla vykrývat obě poloviny těla, dělejte takový oblouček. Důležité je mít nějakou vodící linii. Může to být budova, zídka nebo třeba obrubník,“ říká mi na úvod moje průvodkyně Darina Růžicková. Je vedoucí střediska

olomouckého Tyfloservisu, kde nevidomé a slabozraké základním dovednostem vyučují, včetně chzení po městě.

Jdeme ulicí k bývalému Prioru a překvapuje mě, že první kroky mi nedělají větší problémy. Hůl kmitá po zemi přede mnou, vnímám jen hlas Dariny Růžickové, který mě pomáhá vést dopředu. Snažím se mít před očima obraz ulice, jenže překážky, které mám v cestě, teď nevidím. Přitom tedy nejdu poprvé, nikdy jsem však nepozorovala detaily typu, jak nízko je posazená výloha, kde je jaký výklenek nebo jak složitým oříškem může být pro nevidomé letní zahrádka. „Pozor, blížíme se na konec chodníku, jděte přímo a vyhledejte budovu jako vodící linii,“ říká mi Darina Růžicková.

Zpomalila jsem, jednu ruku vystrčila před sebe a opatrnými kroky asi metr popošla. Hůlka rozezněla sklo a já začala otukávat skleněnou plochu Galerie Moritz. Přesto jsem spokojeně pokračovala. „Za výlohou sedí lidé, někteří

koukají, jak jim ťukáte na sklo,“ směje se moje průvodkyně a já se k ní přidávám.

Díky její přesné navigaci vcházím dovnitř budovy. Tam na mě čeká jeden z nejsložitějších úkolů, vyjet do prvního patra pomocí eskalátorů.

Reportáž

Tuhle zkoušku si volím dobrovolně. Mám pevnější boty s plnou špičkou, přesto se ale trochu bojím. O nohy. Když nevidím, schody jsou pro mě rychlým, ozubeným a tak trochu nepřátelským kolosem, který jen tak nezastavím.

Hůlkou opatrně a pomalu hledám jezdecké schody. Přibližuji se k nim s nataženou levou rukou, raduji se, že jsem to zvládla a nohy zůstaly celé. „Jste šikovná, zvládla jste to perfektně,“ chválí mě Darina Růžicková. Zpět dolů jedeme

výtahem. Čeká na mě ještě pořádný kus cesty. Zpět na Horní náměstí, pak přes Dolní po Kateřinské ulici a do redakce našeho Deníku.

Ulicí 28. října se vydávám zpět na náměstí a mám dojem, že až příliš mnoho laviček a odpadkových košů mi cestu neulehčuje. Nakonec najdu zeď a držím se jí. Slyším, že kolem mě projel cyklista a zašustily noviny. Víc vjemů ale nemám šanci najednou vstřebat. Soustředím se hlavně na cestu.

Na chvilku se zastavujeme u budovy České pošty. Je na ní majáček, který po stisknutí speciálního ovladače oznámí, kde jste. „Olomouc je k nevidomým velmi přátelská, hlavně svým urbanistickým a za posledních několik let i bezbariérovým řešením. Je to vlastně jedna ulice, která začíná na nádraží a končí na náměstí. Lidé nám říkají, že oproti jiným městům to tady je snazší,“ odpovídá Darina Růžicková a mou otázku, jak se handicapovaným v našem městě žije.

Na začátku Kateřinské uli-

ce se mé průvodkyně pouštím a snažím se přejít silnici. Jenže někde u obchodu s čajem se podruhé ztrácím. Bez pomoci bych se neobešla, u zdi si pak říkám, díky bohu za to, že jsem ji našla. Občas kolem mě někdo prochází, průvodkyně mi popisuje, že jednu slečnu má hůl i zasáhla. Dodatečně se jí omlouvám, ale nic nevidím. Přicházíme na roh ulic Kateřinské a Aksamitovy, kde mě přes nos praští čerstvý vítr. Dovídám se, že i to může být vodítkem pro slepého, že ulice končí.

Před redakcí si sundávám brýle a chvíli mžourám. Světlo je ostré, ale ulevuje se mi. „Byla jste statečná a hodně jste mě překvapila, že jste si vybrala to nejtěžší, co na trase bylo. Tedy eskalátory. Mám zkušenost, že když si lidé dají klapky na oči, tak jakoby na jednu strnu, nevěří si, a to ani holi. Ale to jsem u vás nezaznamenala. Holt jste asi velmi brzy uvěřila,“ hodnotí můj výkon na závěr lektorka.

Vyšlo v Denících Olomouckého kraje 2. června 2014

Tyflomobil

Kde? V ulicích historického centra Olomouce, zahájení a start v Knihovně města Olomouce na náměstí Republiky

Co? Závod nevidomých a slabozrakých, který pořádá obecně prospěšná společnost Tyfloservis. Letos se v Olomouci konal již čtrnáctý ročník této soutěže, na startu se sešla desítky závodníků. Tradice závodů nevidomých byla založena v roce 1983 a z Olomouce se rozšířila i do některých dalších měst.

Co je Tyfloservis Olomouc: nezisková organizace, která funguje od roku 1991 pro celý Olomoucký kraj určená je pro nevidomé i slabozraké od 15 let věku nabízí kurzy: v prostorové orientaci, v Braillovu bodovém písmu, v sebeobsluze od hygieny, vaření, po péči o domácnost nebo dítě, učí psaní na počítači všemi deseti a nevidomé od raného věku vlastnoruční podpis